

De Zeeheldengraven in de St. Laurenskerk te Rotterdam.

practische 17^e eeuwse Hollanders waren gewoon hun grootste geestdrift te bewaren voor hen, die een stoffelijk resultaat van hun heldedaden konden toonen; hoe grooter de buit, des te grooter de soms overdreven, hulde. Men denke slechts aan Piet Hein, die wel roemrijker daden heeft verricht, dan het zoogenaamde „veroveren” der Zilvervloot, doch die nooit zoo gevierd, zoo populair zou zijn geweest, indien hij zijn land niet dat kapitaaltje van een 12.000.000 had in handen gespeeld.

Het nemen van de Royal Charles, „that sacred keel, the pleasure boat of war,” het trotsche zeekasteel, dat zijn naam dankte aan koning Karel II, dien het in 1660 van Scheveningen afhaalde, toen hij uit zijn verbanning terugkeerde, was voor de Engelschen eene groote ergernis, zelfs in zulk een mate, dat men het behoud van dit schip, „dat ver-hate zegeteeken van 's Lands vorig geluk,” zooals Brandt het noemt, als een ernstig beletsel beschouwde tegen het tot stand komen van den zoo vurig verlangden vrede. Om die redenen werd het in 1673 te Hellevoetsluis gesloopt. Alleen het Rijkswapen, dat den achterspiegel versierde, werd bewaard, en bevindt zich thans in het Rijksmuseum.

Ter herinnering aan de krijgsverrichtingen op den Theems, ontvingen de Ruyter, Van Ghent en Cornelis de With, die als Gevolmachtigde van de Hoog Mogenden den slag had bijgewoond, den bekenden gouden beker, terwijl aan Van Brakel een gouden keten en gedenkpenning werd vereerd. Tevens werd hij tot bevelhebber over een der grootste oorlogsschepen benoemd.

Nog een dergelijk staaltje van zijn overmoedig, doldriest optreden, werd door Van Brakel geleverd in Mei 1672, toen hij in den slag tegen de vereenigde Engelsche en Fransche vloeten met zijn schip van 62 stukken, de veel grootere Royal James met 100 stukken en eene driemaal grootere bemanning aanklampte, en na een verwoeden strijd van vijf uren wist te enteren. De Engelsche bevelhebber, Admiraal Montagu, Graaf van Sandwich, verklaarde, dat hij zich aan Van Brakel zou hebben overgegeven, zoo deze

de admiraalsvlag had gevoerd. De laatste zeeslag door Van Brakel, nu als Schout-bij-Nacht, meegemaakt, was die in 1690 bij Kaap Bevezier (Beachy-Head), waar de vereenigde Hollandsche en Engelsche vloeten slag leverden tegen die van Lodewijk XIV. Dit gevecht werd hem noodlottig. Door een kanonskogel getroffen was zijn einde spoedig nabij. Met hem ging een dier groote mannen heen, wier stoutmoedigheid en onversaagdheid de 2^e helft der 17^e eeuw gemaakt hebben tot het glanstijdperk uit de geschiedenis van het Nederlandsche Zeewezen.

De drie voornaamste monumenten hebben wij hiermede besproken. Blijft nog over de vermelding van eenige minder bekende zeevoogden, die zich echter te verdienstelijk hebben gemaakt, dan dat wij hun namen en daden onvermeld zouden laten.

Gaan wij door het zeer fraaie hek het koor binnen, dan treffen wij daar al dadelijk het wapen van Maerten Harpertsz. Tromp aan op de zerk no. 103 *), waaronder zijn twee eerste vrouwen begraven liggen in het graf, dat oorspronkelijk ook voor hemzelf was bestemd. Ook Annetje de Reus, de weduwe van Piet Hein, ligt hier begraven, onder een grafsteen die vroeger zeer fraai moet zijn geweest, doch thans door ouderdom geheel is afgesleten. Verder valt onze blik op den fraaien grafsteen ter herinnering aan Lambert Hendricksz. de Mooy, bijgenaamd Mooy Lambert, gesneuveld den 4^{en} Dec. 1625. Een fragment ervan is hierbij gereproduceerd (bl. 183); de naam, die in het randschrift voorkomt, is die van den Rotterdamschen kapitein Nicolaes Adriaensz. den Bout, Lambert Mooy's schoonvader, die mede in 1625 in hetzelfde graf werd bijgezet. Lambert Mooy nam deel aan verschillende gevechten tegen de Spanjaarden en Turken; vooral onderscheidde hij zich bij eene ontmoeting met Duinkerksche kapers, den 10^{en} Nov. 1605, en in een gevecht met Algiersche zeeroovers in de baai van Gibraltar (1619).

(Slot volgt).

*) Een reproductie van dezen steen komt voor in Elsevier's Maandschrift, 5e jaargang, deel X, blz. 418.